

Тотуїсь

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 7 (27)

Вересень

1956

ПЛЕКАТИМУ СИЛУ І ТІЛА І УМА

Усміхаються смереки,
Під ногами — срібний пил;
Нам шляхи не задалекі,
До мандрівки стане сил!

Дасть лоза нам гарні луки,
Дерева — гілки до вправ...
О, меткі новацькі руки!
Хто в бігу б нас перегнав?

Хоч далеко на чужині
Виростаємо ми тут,
Наша сила — Україні!
Україні ввесь наш труд!

Розцвітає рідне слово
На устах у новачок,
І пісні дзвенять наново,
Рада слухаєм казок...

Що у світі ми навчились
Тямимо у кожний час,
Та найбільше любе-миле
Українське все для нас!

Хоч далеко на чужині,
Та вчимося ми що-дня:
Наша мудрість — Україні,
Україні — все знання!

м. с. н. В. Р. Кулинич, ох

ЮРЧИКІВ СОН

Юрчик прийшов додому — перший раз із української школи. Кинув книжку на стіл та почав сам перед собою нарікати, бо батьки саме пішли на роботу:

— От тобі й на! Доволі було однієї школи, а тут ще й до другої посилають! Якже я можу так учитися? От мої товариші пішли тепер грати в м'яча, а я мушу ще й тепер сидіти та писати завдання! І навіщо воно мені здалося? Писати та читати по-українськи якось трохи вмію, — більше мені й не треба!

Довго так лютував Юрчик, а вкінці таки відкрив книжку та сів писати завдання. Став списувати з книжки, як казав учитель:

„— Володимир Великий охрестив всю Україну”.

Писав Юрчик, та гнів таки не минав: А від того букви були такі криві та погані, що й глянути страшно! Хотів Юрчик щонайгірші витерти, та трохи цілої картки не видер.

— О така-то робота! — думав. — Ні, вже більше мучитися не буду! Скажу просто батькові, що досить мені однієї школи! — і позіхнув широко та за хвилину почав дрімати, сперши голову на руки на столі. І вже у півсні повторював ще: „І не хочу, і не буду, і досить мені з однією школою мороки!”

І приснився Юрчикові дивний сон: побачив він своє рідне село, таке, як йому мама недавно пока-

зувала на світлині: білі хати, до-рога, клуні й обороги. Й ось бачить Юрчик, як до однієї клуні сходяться хлопці та дівчатка, такі, як і він. Тільки не разом, не гуртом, а одинцем, без співу та гамору, неначе крадьком, немов когось бояться... А в клуні за дверми стоїть один хлопчина та крадьком заглядає в щілину між дошками дверей. Коли ж хтось підходить — відчиняє двері, та так лиш трішки, а той, що прийшов, проховзується в середину. І так одне за одним, чи не десяток їх зібралось! Клуня вся повна сіна, лиш по середині прохід, та на горі, під самим дахом трохи місця. І туди діти вилазять всі драбиною та збираються біля діри у стрісі, де трохи видніше. Та щось шепочуть поміж собою, Юрчик чув, що говорили вони щось про науку. Та що саме говорили, не міг ніяк розібрати, бо говорили вони так тихесенько, як вітер листячком шелестить. І видно було, що всі чогось ждали, бо заглядали нетерпеливо крізь діру у стрісі.

Та нараз надбіг ще один хлопчина. Видно, що спішився та був дуже схвильований. Ввійшов у клуню та став живо розказувати тому, що при дверях. Юрчик лиш почув: „Нашого вчителя взяли! Я сам бачив, як вели його емведисти зі зв'язаними руками... Я дав вже знати кущевому. Може ще наші визволять його. Зараз іду

під сільраду — і так хіба сьогодні науки не буде!

А тоді той другий взяв його за руку та повів вгору на сіно. Всі гляділи на нього допитливо, а він почав говорити:

— Друзі, Михась саме приніс вістку, що нашого учителя Голубого ув'язнили большевики. Та нехай вони не думають, що коли не стане вчителя у нашій рідній, у правдивій українській школі, ми перестанемо вчитися! Ще ж ніхто у селі не знає, де наша школа, а наш учитель нас напевно не зрадить! Я знаю, де захована наша книжка. Тож сьогодні будемо вчитися так пильно, якби наш учитель був із нами! Ти, Івасю, станеш на стійці при дверях, а ти, Степане, будеш дивитися крізь діру у стрісі.

Обидва хлопці зараз виконали наказ цього старшого. А тоді він видобув із сіна маленьку книжечку, а Юрчик прочитав зі здивуванням наголовок: „Історія України” — Видання Української Повстанської Армії.

Хлопці та дівчата похилилися над книжкою та стали читати. Юрчик почув: — „Володимир Великий охрестив всю Україну”. І далі, і далі, та так гарно, так рівнесенько, виразно... Опісля змінили стійкових, щоб і ті могли почитати. Потім стали одне за одним переказувати прочитане, та пригадували, що читали давніше.

В счач у них світилися огники, коли розказували, як то кдись

Україна була слава та м'ягуня, як прийняла віру Христову...

Та нараз стійковий порушився: „Дивіть, ідуть селом емведисти, греблядають всі хати, клуні”...

Старший чимдуж схопив книжку та сховав її собі за пазуху.

— Хтось один проведе усіх крізь діру в стрісі на оборіг, а звідтіля скачїть в городи та розбігайтеся! Я лишуся тут, щоб здержати большевиків, поки ви виліжете!

— Ні, Васильку! Це моя клуня і я лишуся. Ти мусиш всіх провести та книжку сховати, бо другої в нас немає. А коли мене побачать у моїй клуні, то їй менше підозриватимуть! — сказало нараз найменше дівчатко.

Старший завагався та опісля сказав: Добре. Всі почали просуватися за ним дірою у стрісі. Дівчинка виймила платок, сіла біля

дверей та почала ніби вишивати.

В цю хвилину большевики застукали у двері своїми чоботиськами. Дівчинка не відкрила ще, бо чути було, як ще шелестіло сіно; видно ще не всі були на оборозі.

Та врешті розбили двері і вдерлися до клуні.

— А, це тут упівська школа! — крикнув їх командир. І просто до дівчинки: — Це в тебе петлюрівська школа!?

— Не знаю. А що це таке? — спитала ніби спокійно дівчинка.

— Не знаєш? Я тобі покажу, що знатимеш! Добре ми вже слідували за вами! Вашого вчителя забрали- і вас всіх виловимо! Кажі — де школа;

— Не знаю! — відповіла ще раз.

— То ходи з нами! Ми вже таке зробимо, що все розкажеш! —

і вхопив її за плечі та попхав перед себе. Вона злякалася, стрепнулася. Та зараз же личком пробігла радісна усмішка: в клуні було тихо, як маком сіяв. Всі були врятовані! Спокійно пішла перед емведистами...

* * *

Юрчик прокинувся та добру хвилину не міг пригадати, де це він. І тільки поплямлена та почеркана сторінка у зошиті перед ним пригадала йому все. Юрчик із соромом видер її та знов почав писати: рівненько, гладко, чисто...

З того дня ходив пильно в українську школу, хоч не раз дуже хотілося йти гратися з товаришами. Та тоді він згадував, що все ж таки не так йому важко вчитися, як цим дітям на Рідній Землі.

сестр. **Леся.**

ЗАГАДКА

У кожному з цих речень захована назва однієї квітки. Ану спробуйте її знайти!

- 1) Братчик перевірював кожную пробу зокрема.
- 2) Мама казала Марійці прибрати у кімнаті.
- 3) „Прикро мені, що я був нечемний!” — сказав Петрусь братчикові.
- 4) Про ліс казали старі люди, що там діються різні дива.
- 5) Коли ми верталися із прогулянки, моє коліно було дуже зболіле. Я не могла якслід іти.
- 6) Скоро жарилося на польовій кухні м'ясо новакам на обід.
- 7) „Ой повій вітре понад море” — співали турецькі бранці.

ПРО ЛИСИКА ГОСТРОЗУБЧИКА І СОВУ БИСТРОУМКУ

Коли срібнолицій місяченко зачепився одним рогом за вершок Великого Дуба, то мама-лисиця зачесала своїх діток своїм язиком і сказала: — Ходім, діточки, відведу вас до звірячої школи!

І пішли вони. Зараз за мамою ступав поважно, як годиться школяреві, Лисик-Гострозубчик, а за ним підбігали дві його сестрички: Жовте Очко і Сіренька. Перескочили вони потічок, минули молоді берізки, завернули під горбок і вийшли на галявину.

На галявині вже була сила-силенна народу. Всі звірі привели своїх дітей до школи. Під дубком примістилися ведмедята. Вовченята посідали вкупці на середині галявини. Дещо осторонь, з лівого боку, зайняли місця оленята й саренки. Зайченята присіли з-заду, під буком. Їжачки на своїх шпильках принесли листки-зошити. Борсученята посідали на самому переді перед великим пеньком-катедрою. А на галузках дерев навколо було стільки різних пташенят, що й годі перечислити всіх! Наші лисенята посідали рядком зправа, під кущем ліщини.

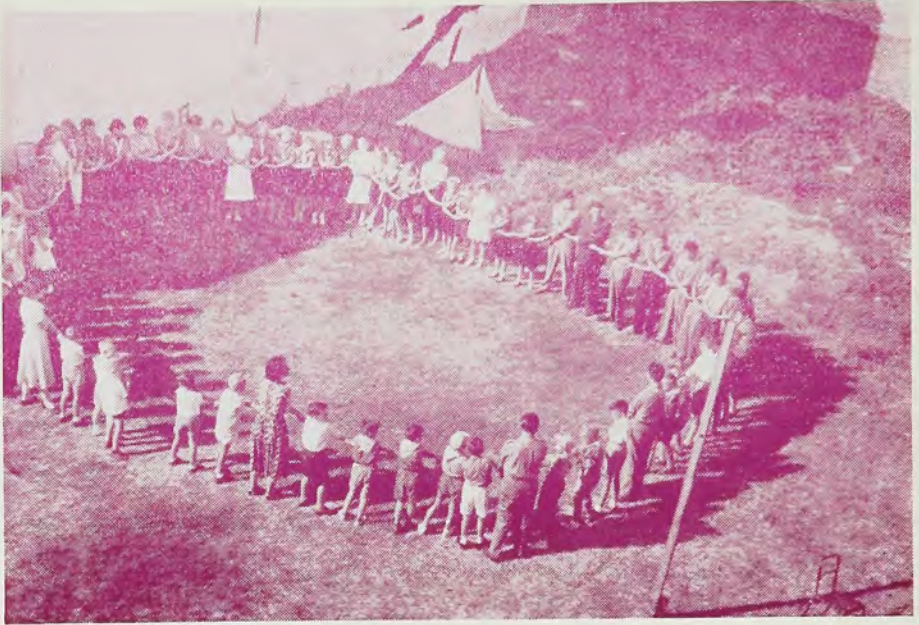
Аж раптом на середину вилетіла Сова-Бистроумка й постукала дзьобом об катедру. Стало тихо-тихесенько. Всі встали й гуртом проказали молитву. А потім, привітавши паню вчительку Бистроумку, посідали й почалося навчання.

— Ви бачили всі, як сходить сонце? — почала свою науку Сова-Бистроумка. — Ото ж, як піти в той бік, де сонце сходить, ліс швидко кінчається, а починається поле. У полі росте виноград. Вам ніколи не вільно виходити туди, бо винограду бережуть злі собаки. Це перша й найважливіша річ, яку мусите запам'ятати.

— Е, що вона може знати? — подумав собі Гострозубчик. — Адже вона цілий день спить і лише вночі виходить на світ Божий. А нам мама приносила винограду — він такий солодкий! Добре, що вже тепер сам знаю, де його дістати! — І Гострозубчик тихенько, щоб не бачила пані вчителька, скочив під кущ ліщини і помандрував у той бік, де сонце сходить.

Ішов він недовго, аж прийшов на край ліса. Потягнув носиком вліво, потягнув носиком вправо: нічого не чути, всюди тихо. Урадуваний Гострозубчик вискочив у поле. А там — солоденький ви-

Як у всіх новаків по цілому світі, так і тут в Аргентині, однакове Новачки в Аргентині вже відбули свій цьогорічний табір — у лютому.

ноград! Гострозубчик їв, їв — аж почув, що вже більше не може. Глянув він вправо, глянув він вліво, позіхнув раз, другий, а далі звинувся в клубочок і так серед винограду заснув.

Збудив Гострозубчика страшний крик. — Гав, гав! — кричав хтось з лівого боку. — Гав, гав, гав!!! — почулося зовсім близько зправа. — Ах, то певно ті злі собаки! Що тут робити — Тікати! — майнула в Гострозубчика думка. Та його ноги немов примерзли до землі й ніяк не хотіли понести Гострозубчика назад у ліс. А з-за листків винограду вже показався відкритий рот собаки

з рядом блискучих зубів і великим червоним язиком з якого спливала піна. Гострозубчик ледве спромігся писнути: — Рятуйте!

Аж тут нагло над полем зашуміло щось велике й темне, пронеслося грімке: — Гу, гу, гу, гуууу!!! — і Сова-Бистроумка з гострим дзьобом і кігтями кинулася на собаку. Вона, бачте, закінчивши навчання, вибралася на прохід і в своїм леті побачила, як собака кинулася на Гострозубчика. І тепер, коли собака побачив її, то затулив хвоста поміж ноги й кинувся тікати. А Гострозубчик, користаючи з то-

ПРИГОДА У ШКОЛІ

На широкому майдані, в місечку Чорнухах стояла собі школа. Біла, чистенька. Стояла вона, мов яка палатка в тіні дерев і радісно дивилась своїми вікнами на трибанну муровану церкву, оточену старими дубами. Були вони не менше старі за ті дуби, що росли на північній стороні шкільного майдану. А старі люди пам'ятали, що там під цими шкільними дубами на лавочці відпочивав раз сам ясновельможний гетьман Мазепа.

Від цих то пам'ятних дубів в обидві сторони ішли собі повагом куці білого і фіолетного бозу, опираючись часом на високий паркан. Висипана піском стежка бігла від хвіртки аж під самий рундук школи. Кілька кам'яних сходів, а там і шкільні кімнати. Посередині довгий стіл, довкола лавки, а в куті біля грубки чорна таблиця.

го, побіг що-сили в ліс. Біг він без перестанку, аж доки не опинився біля своєї неньки й сестричок у рідній норі під корінням Великого Дуба.

Другого вечора Гострозубчик подякував пані вчительці Сові-Бистроумці за рятунок і обіцяв, що завжди буде чемний. І від того часу завжди пильно слухав пані вчительки й ніколи більше не виходив сам у поле по виноград.

Гарними рядками виводив на ній пан дідаскал Красовський рівненькі букви. Під його рукою стояли вони рівненько, як козацький полк у Полтаві.

Пан Красовський, високий, широкоплечий, мав добре серце, але і тверду руку до своїх учнів. А було їх багато. Понуривши голову, переписували уважно все з таблиці на своїх малих табличках.

Коло порога щось заворушилось. Крізь тихенько відкриті двері просунувся Гриць. Може б був і сів непомітно на лавку, якби не той маленький клубочок, що був в нього під пахою.

А клубочок впав на лавку, та як не зарепетує, не задзвякає: „дзвяв-дзвяв, дзвяв-дзвяв”...

Хлопці у сміх. Заворушилися. А пан дідаскал як скочить від таблиці тай до Гриця. Як ухопить його! Зараз і викине через двері. Та нараз серце його зм'якло. Очі в малого Гриця, заплакані, на чолі гуля завбільшки оріха, рукав роздертий...

— Грицю, бери собаку, та й іди на рундук. А ви хлопці пишть.

Сава ловив під столом собачку, що утікала попід ноги школярам, Петрусь помагав та вкінці під пильним поглядом учителя вертались всі на свої місця, бо березова каша в руках дідаскала навіяла їм страху.

— А тепер скажи — почав пан

Красовський стоячи на рундуку, — що тобі приключилось харцизяко! Чого це ти собаку у школу приніс? Тай ще спізвився? — Говорив суворо учитель.

— Це Петро, от той великий хлопець, що минулого року був консулем у школі, ніс собаку до ріки і нахвалявся втопити її в Многій, а я пожалів таку маленьку собачку, та й кажу: оддай мені її — говорив схвильованим голосом Грицьо. — І він спершу дав, а після став відбирати. Я не давав, а він мене бив. Аж тут надійшла наша їмость, це ваша сестра, та й оборонила мене і собаку...

А собачка знов плиг з Грицевих рук та й задзявкав з цілої сили. З кімнати почувся хлоп'ячий сміх.

— Ну, бери свою собаку тай

іди додому. А березова каша таки не мене тебе у суботу.

Учитель хмарився, аж густі брови над очима звисли, хоч то в дійсності Грицева пригода розвеселила його.

— А якже ти назвеш собачку? — запитав вже лагіднішим тоном.

— Та хіба назву Співаком — відповів Гриць, пригортаючи маленьке жовтошерсте цуценя.

— Ну, іди, іди зі своїм Співаком, а завтра вранці, щоб ти мені тут був.

Ясні очі Гриця стали ще ясніші з радости. Біг швидко стежечкою до хвіртки і сховався за кущами бозу. Йому у слід бігли думки вчителя. — Цікавий хлопець. Щотот з нього виросте?

Крізь шиби стежили за всім цікаві очі школярів.

Л. К.

Чи знаєте, про кого це оповідання, що його Ви щойно прочитали? Це про найславнішого українського мудрця-філософа Григорія Сковороду, коли він був ще малим школярем. Він народився у містечку Чорнухах, більше, як двісті років тому, коли то в Україні панували ще наші гетьмани. Після закінчення школи в Чорнухах він вчився у славній Могилянсько-Мазепинській Академії в Києві, та ще їздив по чужих країнах та там теж вчився, але опісля вернувся в Україну і там прожив ціле життя. Хоч був він дуже вчений, та не став гордий, ані не ганявся за маетками. Зате радо одягався у селянську свиту, мандрував селами та навчав простих людей добра.

Погуляли Славчик, Гавчик.
 В - і та у - і,

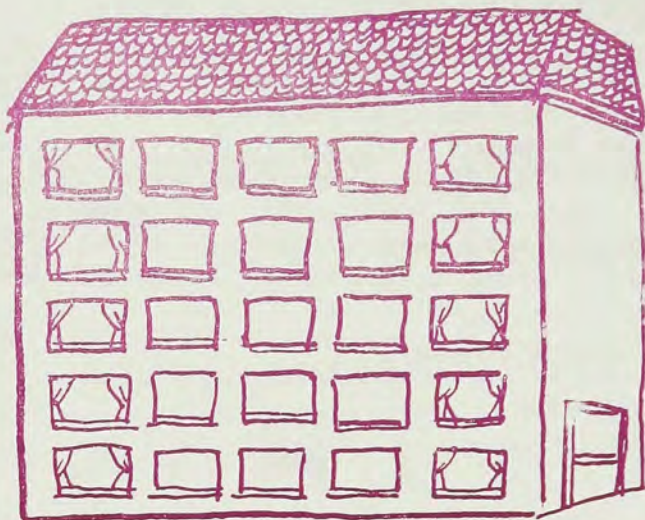
Є - енть надходить
 дзвонить в - і.

Як задзвонить лиш ,
 Встануть з - а жваво,
 їсть велику - у
 і - у.

 , вдягає
 і - у,
 під - ом сідає,
 Темно лижє - у.

 , сідає
 у - у до - и,
 в - у заглядає,
 Чи не найде - и.

ЩО ТУТ НАПИСАНО?

На рисунку бачите якийсь будинок. А хочете знати, що міститься в ньому? Відгадати дуже легко. Впишіть лиш у кожне віконце по одній букві, а на кожному у всіх віконцях має з того вийти по одному слові. Значення цих слів таке:

Найвищий поверх: Будинок міської управи.

Нижчий (четвертий): Домашня птиця.

Третій поверх: Здрібніле хлоп'яче ім'я.

Другий поверх: Молоко, масло, яйця, це...

Перший поверх: Інакше: наступ.

А коли прочитаєте букви згори вниз у вікнах із занавісками з одного та другого боку будинку, то побачите, що вони творять два слова, а разом скажуть вам, що це за будинок. Скажемо вам ще тільки, що кожний новак та новачка повинні там бути.

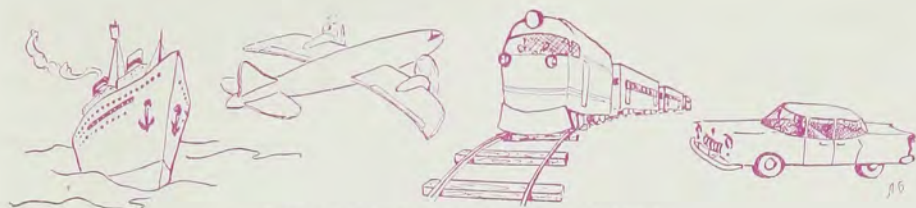

„ГОТУЙСЬ” — Ваш журнал! Підтримуйте його передплатою і датками та збірками на Пресовий Фонд

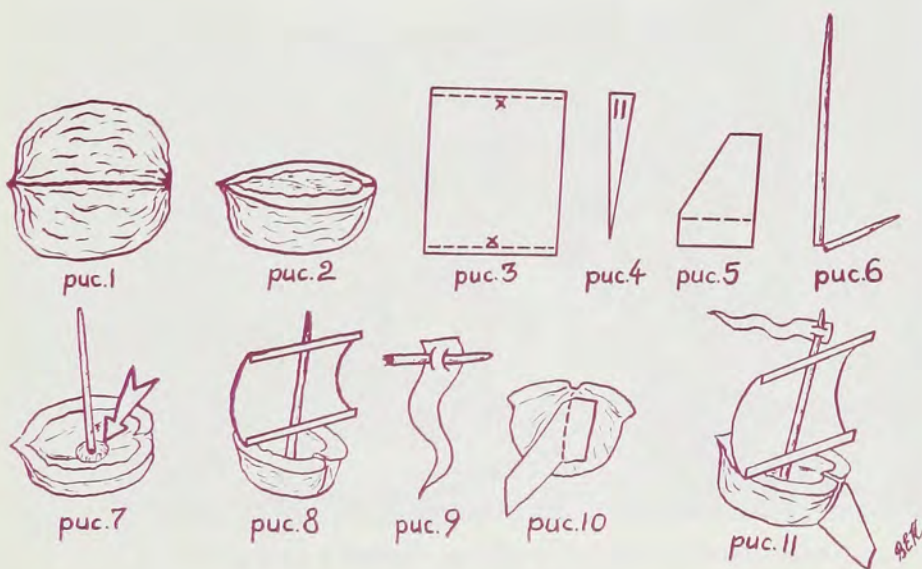

ЗБУДУЙ ВІТРИЛЬНИКА

Славко дуже любив їздити до вуйка, бо вуйко йому завжди щось цікаве показував. Сьогодні вуйко почастував Славка волоськими горіхами. Славко хотів розбивати горіхи молотком, але вуйко взяв і пороздуплював кожний горіх ножиком наполовину. Славко виїв горіхи з середини і половинки лушпинок поскладав на купку. Тоді вуйко показав йому, як із половини лушпинки волоського горіха (рис. 1) зробити човник-вітрильник (рис.11). Він взяв половину лушпинки (рис. 2) на кадовб вітрильника, тобто на човенце. Прямокутний кусочок паперу (рис. 3) став вітрилом. Він зігнув той кусник паперу з двох боків (по перериваних лініях — дивися рис. 3) та зробив дві дірки (там, де є хрестики на рис. 3). Прапорцем став малий паперовий трикутник (рис. 4) із двома поздовжніми дірками. На стерно вуйко взяв інший кусник паперу (рис. 5), зігнувши його з одного боку (по перериваній лінії — дивися рис. 5), а на машт — тріску або шпичку до чищення зубів (рис. 6), зломивши її кінчик надоліні. Потім він

приложив машт тупішим кінцем до човенця (рис. 7) і те місце, де машт дотикає човенце, залив клеєм (цементом) або парафіною (воском із запаленої свічки — дивися стрілку на рис. 7). Коли клей чи парафіна застигла, він заложив вітрило на машт (перепхав машт через дірки вітрила — дивися рис. 8) та причіпив прапорець (перепхав кінчик машту через прапорець, як на рис. 9). Потім він приклеїв (цементом) до заду човенця стерно (як на рис. 10). Вітрильник був готовий (рис. 11). Славко зараз його випробував і дуже ним захопився. Він забрав додому від вуйка всі лушпинки, які лише міг знайти. Коли за тиждень вуйко вступив до Славка, то Славко мав уже цілу флоту. Але Славко мав ще один клопіт: його вітрильники скоро переверталися. Тому вуйко зрадив йому ще одну тайну. Коли кладеться такий вітрильник у воду, то треба його класти так рівно, щоб верхи боків лишалися сухими. Коли один бік замочиться — човник перевернеться. Славко послухав ради вуйка й більше клопоту з вітрильниками не мав.

Новаки! Хто з вас збудує таку флоту як Славко нехай напише про це до „Готуйсь”.

Готуйсь!

братчик **Володимир**

Новак Лесик у своєму шатрі на таборі в Боффало, ЗДА.

3 НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Редакція „Готуйсь” щиро дякує за привіти з таборів:

Таборові новачок із „Діброви” біля Дітройту, Америка. Табір називався: „Пташки з України”. На привіті підписалися такі новачки: Зірка Шумило, Уля Климишин, Роксоляна Куницька, Марта Рогатинська, Надійка Олесницька, Роксоляна Муштюк, Гандзя Мадич, Оля Ворик, Ірця Гнатюк, Наталка Цура, Христя Когут, Христя Обушкевич, Ліда Круп'як, Оріся Сеєюк.

„Пташки з України” написали теж дуже гарні листи-привіти іншим таборам новачок.

Таборові новачок в Іст Четгема Америка „Готуйсь” дякує за гарно розмальований лист із привітом. Табір називався „Мандрівники” і був дуже великий.

Новачка Христя Еліяшевська із роя „Дзвіночки,” Гнізда „Лісові Квіти” в Торонто, Канада, так описала своє Свято Весни цього року:

Новацьке Свято Весни відбулося недалеко Торонта. Нам подобалася теренова гра. Ми ішли за знаками і почули голоси різних звірят. Ті звірята (це їх наслідували сестрички!) ставили нам різні питання до першої новацької проби. Коли сестрички покінчили нас питати, сказали нам, що десь близько є захована новачка. Ми почали шукати і цю новачку знайшла Тамара Козак з нашого роя „Дзвіночків”. Це не була правдива новачка, тільки м'яч, а на голові шапка, а на м'ячі була краватка.

І так я кінчаю мій лист.

А новачка Тамара Козак із цього самого роя написала нам дуже

цікавого листа, як то вона собі уявляє, як повстане колись Україна і ми всі туди вернемося. Дякуємо за листа, Тамарко!

Новачка Аня Мостович із Люїсвіл, Америка, писала до сестрички Редакторки:

Від Редакції „Готуйсь” я дістала книжку „Зимові царівни” за добрі розв'язки загадок. Цією книжкою дуже втішилася, бо люблю читати книжки.

Питаєш, чи я поїду цього року на пластовий табір? Я ще сама не знаю, чи поїду. Минулих вакацій я була в таборі біля Шикаго. Цього року я дуже хотіла б поїхати в табір там, де Ти будеш, але то задалеко...

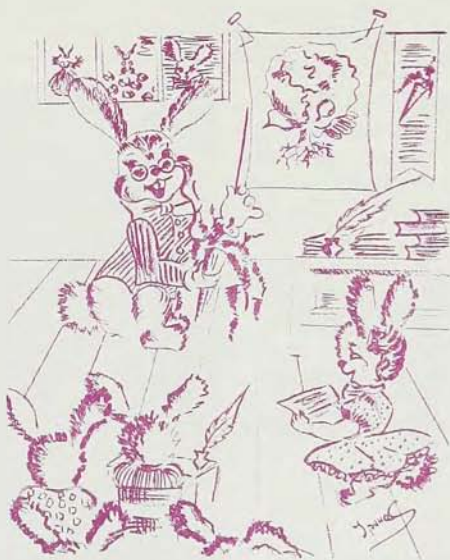
Ось мала новачка Ляля Мазяр із роя „Соловейки” з Гамільтону, Канада, грає завзято на фортепіяні, так, що минулого року дістала навіть золоту медалью за гарну гру.

Х.З.

Для Наших Найменших

Зароїлася доріженька раненько,
Біжать Зайчики у школу всі скоренько.
Зароїлася доріженька та й густо,
Будуть вчитись пізнавати там капусту.

Идуть учитись, як смакує морковиця,
Як від вовка й лиса злого схорониться
Як межою від собаки утікати,
Як всіх предків з роду Зайців шанувати,
Як колись служити Заячій громаді...
Тож у школу скачуть Зайки — дуже раді!

ДИВНА МАНДРІВКА

У дивну мандрівку
Ходив я ось нині:
В човні з Ескімосом,
З верблюдом в пустині.

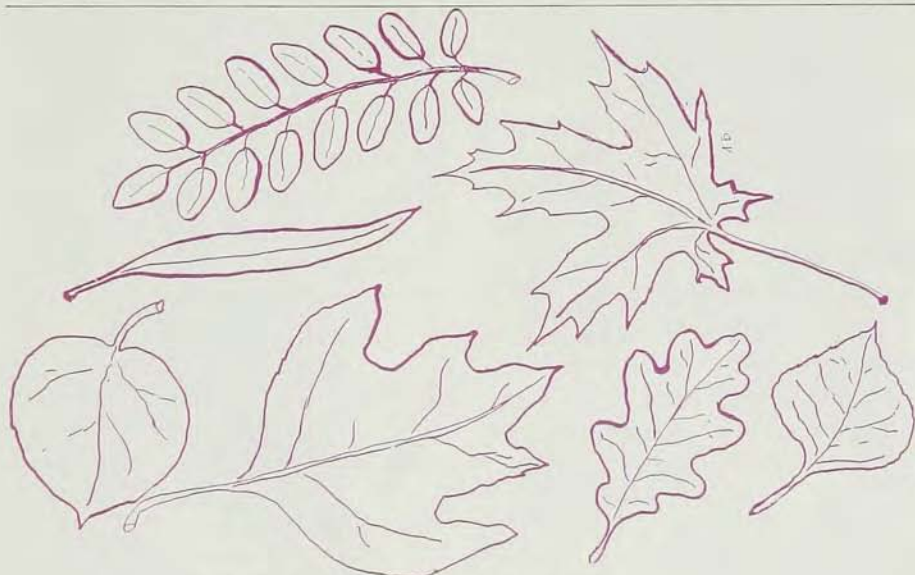
Літав між планети,
Бував на дні моря,
В печерах, де скарби,
Де звірі говорять.

Водив характерник
Мене у могили,
Де лицарі славні
По битві спочили...

В гранітному замку
Вбив лютого змія;
Прекрасна царівна
На волі радіє!

А в чарів країні
Малі дробенята
Мене царем своїм
Хотіли обрати...

А далі? — Це марно
Мене ти питаєш!
Це ж книжку читав я!
Читай — то і визнаєш!

Раз гуляли новачата у садочку —
Принесли в домівку різних тай листочків.
Поскладали їх на столику в кімнаті —
А з яких дерев листки — спробуй вгадати!

Із цим числом, як бачите, „Готуйсь” починає бути барвний: матиме завжди ще одну барву образків, крім чорної. Напишіть скоро до „Готуйсь” — чи так він Вам подобається!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

Добрі розгадки загадок із „Готуйсь” за місяць квітень прислали:

Міля Захарія із Іст Медов, Америка, Ірина Купровська з Сиракюз, Америка, Аня Мостович із Люївіл, Америка.

Із числа за січень 1956:

Ребусики: Кий, Шек, Хорив, Либедь.

Образок - скриванка: собака, стрічка, спідничка, сніп, солома, санки, сокира, серп, сніг, смерека, сорочка, сонце, стріха, стодола, сорока, стежка, сліди, стіна, сіно, стіжок, стовп, стопа.

Новацька ялинка: Христос Родився — Славіте Його.

Коляди: „Бог Предвічний”, „Ой видить Бог”, „Бог ся раждає”, „По всьому світу стала новина”, „Добрий вечір тобі”, „Во Вифлемі нині новина”.

Із числа за лютий 1956:

Чарівне колесо: 1-2: К (Кривий Ріг), 2-3: Орел, 3-4: Літо, 4-5: опад, 5-2: труд, 7-6: Жаля, 7-8: Ждан, 8-9: несе, 9-6: Енея.

Розгадка: Колодяжне. Числа у реченнях: Один, два, три, чотири, п'ять, сім, вісім.

Що Михась бачив у зоопарку? Заяць мав голову малпи, кінь голову півня, кіт замість голови метелика, риба-зазулку семи-крапчатку, ластівка-ноги качки.

Із числа за березень:

Шарада: Гай-дама-маки. Гайдамаки.

Хрестиківка: „Готуйсь”, Захар Беркут, Маруся, За сестрою, Лис Микита, Червона Шапочка, Олеся, „Веселка”, Меч і книга, Перепо-

лох, Син України, Коза-Дерева Кобзар. Розгадка: ТАРАС ШЕВЧЕНКО.

Із числа за квітень 1956:

„А що тут нарисовано?” — Кораблик.

Скриванка: У кушах сховалося шість хлопців.

Хто це?: Бобр.

Відгадайте! (Хрестиківка): Га-рап, Араби, голос, іскра, лиман, корок, афина.

Розгадка: Гагілка, писанка.

Пристані на Чорному Морі (назви уложені зі складів): Миколаїв, Севастопіль, Херсон, Одеса.

Із числа за травень 1956:

Образи-назви творів Івана Франка: Лис Микита, Захар Беркут, Ріпка, Мойсей, Поможіть новачкам! Листки квітів є: 1-роза (дика), 2-ромен, 3-бузок, 4-волошка, 5-мак, 6-фіялка.

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” ТІЛЬКИ 2. — ДОЛ. НА РІК.

„HOTUJS” — *Magazin*
for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytтя”, Inc.,
New York, N. Y.

Видає „Молоде Життя”, зареєстрована
корпорація у ЗДА

Редагує Колегія під проводом пл. сен.
Лесі Храпливої

158 E. 7-th St., Apt. 3 A
NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція й Адміністрація пл. сен.
Богдан Кравців
2011 Mt. Vernon St.

PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за
10 чисел, крім вакацій) 2.— дол.

Друкарня „Дніпро”, 77 Іст Ст. Маркс Пл.,
Нью Йорк.